

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΗ

ΕΤΟΣ ΙΘ',

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 222

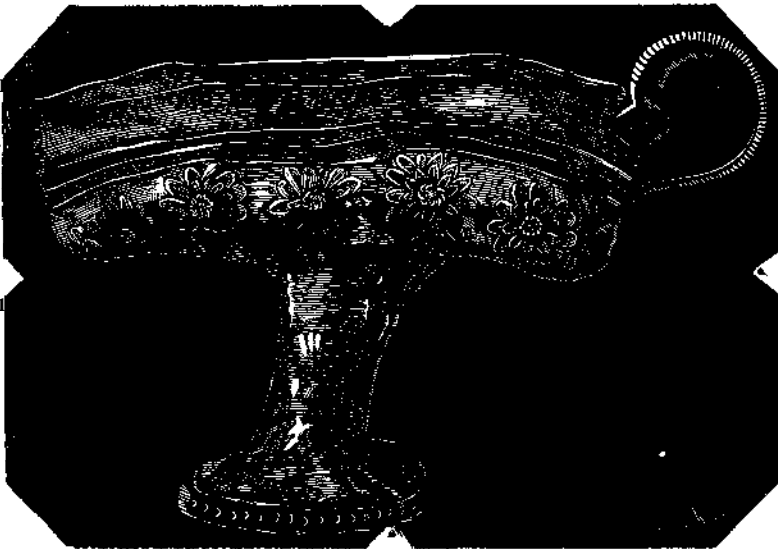
Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
» » » 'Εξωτερικῶ ἰ 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
'Εν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἢ 'Εφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προπληρωμῆς.

Δέπας ἀμφικόπελλου.

Το πανάρχαιον τούτο ἄγγειον εἶναι ἐν ἀπό τὰ πολιτισμῶτα κειμήλια τῆς συλλογῆς ἀρχαιοτήτων, τὰ ὅποια ὁ κ. Σγλεῖμαν ἀνεκάλυψε πρό τιμῶν ἐτῶν ἐν τῇ Ἄκροπόλει τῶν Μυκηνῶν, τῶρα δὲ εὐρίσκονται εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ ἐνταῦθα Πολυτεχνείου. Τὰ ἄγγεια, ὅσα εἶχον σχῆμα κυπέλλου καὶ πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω ὀνομάζονται ἀμφικόπελλα, ταῦτα δὲ ποτήρια ἀναφέρονται συχνά εἰς τὸν Ὅμηρον ὡς χρησιμεύοντα διὰ

Χρυσῶν ποτήριον εὐρεθὲν ἐν Μυκῆναις.

τὸν οἶνον. Τὸ ἐν λόγῳ ἄγγειον εἶναι ὀλόχρυσον καὶ ἔχει βάρος τεσσάρων λιτρῶν, εἶναι δὲ πλουσίως ἐπεξεργασμένον, κατὰ δυστυχῆ, ἀν ὅμως τὸ κανονικὸν καὶ χαρίεσά τόν τε σχῆμα ἔπαθε μεγάλην βλάβην ἐκ τῆς πίεσεως τοῦ χύματος καὶ τῶν λίθων ὑπὸ τῶν ἐπιπέπων ἤτο καλυμμένον. Εἰς τὸν αὐτὸν τάφον μετὰ τοῦ ἄγγειου τούτου εὐρέθησαν καὶ ἄλλα ἄγγεια χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, καὶ μολύβδινα, χρυσᾶ κοσμηματα, πῆλινα σκεύη, ξίφη καὶ δόρατα δρειγᾶλκινα, χρυσοὶ θώρακες, προσωπίδες, κλπ.

Τὸ ρέθυ.

(Μίμησις.)

Ἐρωτευμένο 'ς τὴν ὀμορφίαν του,
Καθρεφτιζότανε ῥόδο ἀνθηρὸ
Στὸ ποταμάκι, ποῦ στὰ πλευρά του,
Καθάρτο ἐκόλας κρύο νερό.

Φοσάει ἔξαφνα σκληρὸ ἀγεράκι,
Τὸ ῥόδο τρέμει στὴν ῥοδαριά,
Πέφτουν τὰ φύλλα του στὸ ποταμάκι,
Ποῦ πρῶτα τῶδειχνε τὴν ὀμορφιά.

Τὸ ρεῦμα φεύγοντας, τὰ συνεπαίρνει,
Καὶ τρέχει ἀνήμερο μ' ἀδιαφορία!
Ἔτσι κι' ὁ χρόνος, ἢ λύπη σέρνει
Στὰ ρέματά της τὴν ὀμορφιά.

(Ἐκ τῆς Κυψέλης.)

Διον. Ἡλιακόπουλος.

—«Καλλίτερον πτωχὸν καὶ σοφὸν παιδίον, παρὰ βασιλευγέρων καὶ ἄφρων, ὅστις δὲν εἶναι πλέον ἐπιδεκτικὸς νοουβίας.» (Ἐκκλησιαστής δ'. 13.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΟΗΓΟΣ.

Συνέχεια και τέλος.

Οι τρεις σύντροφοι εὐθὺς ἄμα ἀπεβιάσθησαν ἐπύρρειν τὸν δρόμον τῆς οἰκίας του. Ὁ Μάρκος καθ' ὅδον ἀπύρρησε μίαν γρατάν.

«Δόξα ν' ἄχῃ ὁ Θεός, πού ἔσωσες νὰ γυρίτῃς; παιδί μου!» ἀνεφώνησεν ἄμα τὸν εἶδε— «Ἡ μάνα σου ἡ καυμένη καί νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς μήπως ἐχάθῃς, καὶ νὰ σοῦ πῶ παιδί μου, σάν εἶδα με τὴν φουρτούνα καὶ τὸ καλο ἐκεῖνο σὰ; ἀπεφασίσαμεν καὶ μεῖς.»

Ὁ Μάρκος ἐτάχονε τὸ βῆμα καὶ μετὰ μίαν ἀκόμη στιγμήν ἐδρέθη πρὸ τῆς οἰκίας του.—Τὸ χαμηλὸν παραθυρον τοῦ μαγειρίου ἦτο ἀνοικτὸν καὶ ὁ Μάρκος ἦτον ἔτοιμος νὰ πηδήσῃ διὰ μέσου αὐτοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του, ὅτε φωνὴ βροντώδης καὶ ἐπιτακτικὴ ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ μέσα τὸν ἔκαμε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ προσέξῃ τι ἐλέγετο. Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ καπετὰν Ἀνδρέα.

«Ἐτελείωσαν πλέον τὰ ψέμματα, κυρά μου;» ἔλεγε τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ πλοῦσιος παραβοκώρης πρὸς τὴν χήραν, «Εἶναι δύο ἡμέραι τώρα ἀφ' ὅτου ἔλῃξεν ἡ προθεσμία, καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω ὑπομονὴν περὶ σόστερον.» Ἀν δὲν ἔχῃς νὰ μὲ πληρώσῃς κάμῃ μου τὴν χάριν νὰ μου ἀδειάσῃς τὸ σπίτι.»

«Καὶ πού νὰ πάω; Πῶς νὰ μείνω εἰς τοὺς δρόμους, καπετὰν Ἀνδρέα; Ἐλεός, κάμῃ ἔλεος εἰς τὴν πτωχίαν μου!» ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν τρέμουσαν ὅπῃ δακρύων ἡ χήρα.

«Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μείνῃς εἰς τοὺς δρόμους κυρά μου. Διατί ἔχομεν τὸ πτωχοκομεῖον καὶ πληρώνομεν φόρους, ἀν πρέπει νὰ τρέφομεν χωριστὰ δλους τοὺς ἀπόρους τοῦ χωριοῦ; Τὸ πτωχοκομεῖον εἶναι διὰ τέτοιους σάν ἐσὲ, καὶ ἀν θέλῃς τὸ ἰδικόν σου καλόν, θὰ ἀποφασίσῃς, κυρά μου, νὰ πᾶς ἐκεῖ, ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα, ἀφοῦ δὲν ἔχῃς ἄνθρωπον νὰ σε ζήσῃ.»

«Ἀχ! παιδί μου! Μάρκο μου! Πῶς σ' ἄρῃσα νὰ μοῦ φύγῃς; Πῶς σ' ἔστειλα νὰ χαθῇς; Δὲν ἀποφασίζα νὰ μὲ πετάξουν στοὺς δρόμους μαζί σου παρὰ νὰ σ' ἀφῃσω νὰ χαθῇς, καὶ νὰχω τὸ κρῖμα σου!»—καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐπίτη ἀπὸ λογιμούς καὶ δάκρυα.

«Ἐννοιά σου, κυρά μου, καὶ δὲν χάνεται ἔτσι εὐκολα ἓνας θαλασσανός. Τί ξεύρεις πού τὰ τρώγει τώρα τὰ χρήματα πού ἐκέρδησεν ἀπὸ τὰ φάρια! Θὰ τὰ ἐπώλησε καλὰ καὶ τώρα μὲ τοὺς φίλους του, τοὺς δύο χαμένους ἐκείνους πού τοῦ ἠμοιάζουν, θὰ καθῆσῃ ἑωσότου φάγῃ τὸ τελευταῖόν του λεπτόν, καὶ τότε θὰ τὸν ἰδῇς,—ἐννοιά σου—θὰ τὸν ἰδῇς πάλιν χωρὶς πεντάρα, νὰ κλαίεται ἐμπρὸς σου μὲ χίλιαι ψευταῖαι καὶ δλα δι' ἓνα κομμάτι φωμὶ πού ἐλπίζει νὰ φάγῃ κοντὰ σου....»

«Σάν νὰ τῶξυρες!» ἀνεφώνησεν αἰφνης ὀπίσω τοῦ ἀγορευόντος ὁ Μάρκος, ὅστις μὲ ἐν πῆδημα εἶχεν εἰσέλθει ἀπὸ τὸ παραθυρον καὶ ἔστεικεν ἀπέναντι τοῦ καπετὰν Ἀνδρέα μειδιῶν, ἐνθ' ἔτεινε τοὺς βραχίονάς του πρὸς τὴν μητέρα του.

«Παῖδί μου! οἰέ μου!»—τόσον μόνον ἠδόναντο ἡ χήρα νὰ εἶπῃ. Ἡ συγκίνουσις, ἡ ἀφροδία χαρὰ τὴν ἔπνιγον. Ὁ Μάρκος τὴν ἐνηγκαλίσθη φιλοστόργως; καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς ἐν κάθισμα, διότι ἔτρεμεν ἄλλῃ. Τότε ἦλθε καὶ ἐστάθη ἀντικρὺ τοῦ καπετὰν Ἀνδρέου ὅστις δὲν εὗρισκεν λέξεις νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματά του, ἀλλ' ἐν ἑλλείψει λέξεων τὸν προσέβλεπε βλοσυρῶς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἔπνιγεν. Ὁ Μάρκος ἀπ' ἐναντίας ἐφαίνετο ἀπαθῆς, καὶ δοκέετο πῶς χάριν τῆς μητρός του νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστορίαν αὐτῆν ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερον.

«Ἐάν δὲν ἔχῃς τίποτε νὰ προσθέσῃς εἰς ὅσα ἔλεγεσ θαν ἐμβῆκα, πιστεύω πῶς θὰ κάνωμεν καλὰ νὰ σκενοιοθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα, διότι ἡ μητέρα μου ἔχει ἀνάγκη νὰ ἡσυχάσῃ.» εἶπε ἀταράχως.

Ἡ ἀταραξία τοῦ Μάρκου, τόσον ἐξέπληξε τὸν πλοῦσιον παραβοκώρη ὥστε ἔμεινε ἀναυδός, ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Μάρκου ἔτρεμε διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς τολμηρότητος τοῦ υἱοῦ τῆς.

«Τὸ ξαναλέγω, καπετὰν Ἀνδρέα, ὅτι καλὰ θὰ κάμωμεν νὰ ξεκαθαρίσωμεν τοὺς λογαριασμούς μας ἔσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα. Τί σὰς θέλω;

«Τί μοῦ θέλεις; Κάθῃσαι καὶ μὲ κοροιδεύεις κ' ἄλλα; Τί ἐξόφλησιν θὰ μοῦ κάμῃς; Θέλεις νὰ σου δανείσω διὰ νὰ πληρώσῃς τὴν μετακόμισιν τῆς μάννας σου εἰς τὸ πτωχοκομεῖον;»

Τὸ αἷμα τοῦ Μάρκου ἀνέβρασεν, ἀλλ' ἐν βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἔρραψε πρὸς τὴν μητέρα του, τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ὠθησιν τῆς ἀγανακτικῆς αἰσθῆς του. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν σκεκρατήθη καὶ ἀπήντησεν ἡσυχῶς,

«Πρέπει, ὡς φαίνεται, ἐγὼ νὰ σοῦ ὑπενομίσω τὸ χρέος μου. Ὅρίστε,» καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν κόλλαν χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐσημείωσε καθαρῶς τὰ καθέκαστα τοῦ ὑψηλῆ ματος τοῦ πατρός του πρὸς τὸν καπετὰν Ἀνδρέαν.

«Πιστεύω πῶς εἶναι σωστό» εἶπε δεικνύων αὐτὸ εἰς τὸν παραβοκώρη.

«Τόσον σωστὸ, ὥστε θὰ μετανοήσῃς ὅτι τὸ παραδέχῃς μόνος σου.» εἶπε σαρδονικῶς ὁ καπετὰν Ἀνδρέας.

«Λές;» εἶπεν ὁ Μάρκος στρεφόμενος πρὸς τὸ παραθυρον. «Ἐξήγητα λίραις, δὲν εἶπαμεν; Λοιπὸν καπετὰν Ἀνδρέα, ἔλα κοντὰ νὰ σου τὰς μετρήσω.» Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ Μάρκος ἔβασε τὸ στόμιον τῆς σακκοῦλας καὶ ἔχυσεν τὸν χρυσὸν ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν.

«Παιδί μου!» ανεφώνησεν ἡ χήρα μόλις πειθουμένη ὅτι δὲν ἄναιρεύετο. «Κλεψιά!» ανεφώνησεν ὁ καπετὰν Ἀνδρέας κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἑξαψίν του.

«Μὴ συγχίζεσαι,» εἶπεν ἀταράχως ὁ Μάρκος ἐξακολουθῶν νὰ μετρᾷ ἐκ τοῦ σωροῦ τὰς ἐξήκοντα λίρας, τὰς ὁποίας ἐπὶ τέλους ᾔθησε πρὸς τὸν ἐμβρόντητον καραβοκύρη. «Μέτρησέ τα, νὰ δοῦμε μήπως ἕκαμα λάθος, καὶ τότε νὰ υπογράψῃς ἐδῶ, καὶ νὰ ἀφήσῃς τὴν μητέρα μου νὰ ἡσυχάσῃ.»

«Πές μου πρῶτα ἀπὸ ποῦ τὰ ἔλλαφες!» ἐτονθόρισεν ὁ καπετὰν Ἀνδρέας. Ὁ Μάρκος ἐγέλασεν ἐξ ὀλης καρδίας.

«Μολονότι δὲν σέχω πνευματικὸν, δὲν πειράζει καὶ ἄν σου τὸ πῶ μὲ δύο λόγια. Ἐκινδύνευε ἐν ἀτιμολοίῳν εἰς τὴν Σκάραν καὶ ἐγὼ τὸ ἔβγαλα ἀπὸ τὰ στενὰ ὀρέστε καὶ ἡ ἀμοιβή!»

Ὁ καπετὰν Ἀνδρέας ἐσπόγγισε δυνατὰ τὸν ἰδρωτὰ ἀπὸ τὸ καταπορφοροῦν του μέταπον. «Θὰ τὸ μάθωμεν ἂν μᾶς λὲς ψέμματα.»

«Βέβαια,» εἶπεν ὁ Μάρκος «καὶ ἐν τῷ μεταξὺ κάμε μου τὴν χάριν νὰ υπογράψῃς, διὰ νὰ τελειώσωμεν.»

Ὁ καπετὰν Ἀνδρέας ἐμέτρησε τὰς λίρας, τὰς ὁποίας τῷ ᾔθησεν ὁ Μάρκος, ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ διέγραψε μὲ ὕφος ὠργισμένον τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν ὁ Μάρκος εἶχε προμηθευθῆ τὴν προτεραίαν ἡμέραν.

Τότε ἔδωσε τὰ χρήματα εἰς τὸ μανδύλιόν του καὶ χωρὶς νὰ προσθήσῃ λέξιν ἐξήλθε, κλείων τὴν ἕξω θύραν μὲ τὴν ὄρμην ὥστε ἐσείσθη ὅλη ἡ μικρὰ οἰκία.

Τὴν χαρὰν τῆς κυρᾶ Ματθαίου, διὰ τὸν υἱὸς τῆς τῆς διηγηθῆ καταλεπτῶς τὰ συμβάντα, σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε. Οὔτε θὰ προσθέσω τίποτε περὶ τῆς χρήσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Μάρκος ἔκαμε τοῦ θησαυροῦ του, διότι δὲν θὰ σφάλητε ἂν συμπεράνητε ὅτι τὸν μετεχειρίσθη φρονίμως διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ γηρατεία τῆς ἀγαπητῆς του μητρὸς.

Ὁ Μάρκος εἶναι τώρα ἀνὴρ μέσης ἡλικίας, καὶ κύριος τῶν δύο μεγαλειτέρων πλοίων, τὰ ὁποία διαπλέουσι τὰς βορείας θαλάσσας εἰς τὴν ἀλιεῖαν τῶν κητῶν. Ἐχει δὲ καὶ υἱοὺς, οἱ ὁποιοὶ, ὡς φαίνεται, θὰ γείνουν ἐπίσης τολμηροὶ καὶ ἀτρόμητοι θαλασσινοὶ ὡς ὁ πατὴρ των ἢ δὲ σύζυγός του ἦτο ἡ πτωχὴ ἀρφάνῃ, τὴν ὁποίαν ἔσωσεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀγερόχου υἱοῦ τοῦ καπετὰν Ἀνδρέου. Ἡ εὐταθὴς αὕτη μήτηρ ἀνετρέφει τὰ παιδιά τῆς ἐν φόβῳ Κυρίου, ὁ δὲ σύζυγός τῆς δὲν λησμονεῖ ὅτι ὀφείλει τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε παῖς ὢν, καὶ τὴν ὁποίαν ἐτήρησε πιστῶς, τοῦ νὰ ἀρχίσῃ νέου δρόμου ζωῆς, ἐμπιστευόμενος ὅχι εἰς τὴν ἰδίαν του εὐφροσύνην ἀλλ' εἰς τὴν δύναμιν καὶ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ΟΔΙΣΘΗΡΑ ΟΑΟΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ὁ Ἑρρίκος τὸν ἔβλεπε μὲ πόθον καὶ λύπην τὸν ἠτένισεν ἑωσοῦ τὰ δάκρυα του ἐπλομμύρησαν καὶ ἐθάμβωσαν τοὺς ὀφθαλμούς του.

«Καὶ ἐγὼ ἤμην ἄλλοτε ὡς ὁ Ἰάκωβος,» εἶπεν ἐντὸς του. «Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ἔβλεπέ τις ἐπίσης τὴν τιμότητα τῆς ψυχῆς μου. Ἀλλὰ τώρα...! Ἄ, διὰτὶ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος εἶναι τόσο μακρὰν;»

Ἐκαίεν ὡς νὰ εἶχε πορετόν. Αἴφνης ἐλαφρὸς ἦχος ὡς φορέματος προστριβομένου ἐπάνω εἰς τοὺς θάμνους τὸν διήγγηκε καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὴν ταχεῖαν ἀναπνοὴν τινὸς ἀσθμαίνοντος, ὅστις ἐβάδιζε μὲ δυσκολίαν ὑπὸ τὸ βῆρος φορτίου τινός. Τοῦτο τῷ ἐφάνη παράδοξον, ὅθεν παρεμέρισεν ὀλίγον τὸ φῶσφωμα καὶ ἐκύτταξε, πλὴν, τί νὰ ἴδῃ; τὴν Ἰουλίαν κατακόκκινην καὶ ἀσθμαίνουσαν, ἥτις ἐβάδιζε κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μέγα τι βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἑρρίκος ἀνεγνώρισεν εὐθὺς ὡς ἂν ἀπὸ τὰ πολυτιμώτατα βιβλία τοῦ πατρὸς του, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχε κληρονομήσει. Ἦτο πολυτελὲς σύγγραμμα, «Ἡ ἱστορία τῶν ταξειδιῶν,» κοσμημένον μὲ ὠραίας εἰκόνας. Ποῦ ὑπῆγαιεν ἡ Ἰουλία μὲ τὸ πολύτιμον τοῦτο βιβλίον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε τῆς ἐπέτρεψε νὰ ἐγγίσῃ;

Δὲν ἤρρηξε νὰ τὸ ἐνοήσῃ.

Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη του διεωθύνθη πρὸς τὴν λίμνην ὅπου ἐστάθη ρίπτουσα βλέμματα ἀνῆσυχὰ καὶ ἄνοχα περὶ τῆς. Ἄ! πόσον εἶχε ἀλλάξει ἡ φυσιογνωμία τῆς Ἰουλίας! Μόλις ἀνεγνωρίζετο ὡς ἡ ἴδια, τόσο τὴν ἠλλαξεν ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς. Ἀντὶ τῆς προτέρας εὐθυμίας καὶ χάριτος, τὰ ὁποῖα ἔκαμον τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο θέαμα εὐχάριστον, ἔβλεπέ τις ἐκαὶ κακίαν, θεληματικὴν κακίαν, ἥτις ἡσχίμησεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικά τῆς.

Ἄμα ἐπέισθη ἡ Ἰουλία ὅτι κανεὶς δὲν τὴν ἔβλεπεν ἤρπασε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὰ δύο βαρέα του χρυσαμένα ἐξάφυλλα καὶ τὸ ἐκράτησε κρεμασμένον ἄνωθεν τοῦ βδοτος...!

Ὁ Ἑρρίκος ἀφῆκε φωνὴν ἀπελπισίας καὶ ὤρμησεν ἀπὸ τὸ κατφύγιόν του, τὴν αὐτὴν ὁμοίως στιγμὴν ἐφάνη ὅπισθεν τῆς Ἰουλίας ὁ Ἰάκωβος, ὅστις ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἤρπασε μαζί βιβλίον καὶ μικρὰν ἐξαδέλφην καὶ ἀπεμακρύνθη βιαστικῶς μὲ τὸ διπλοῦν του φορέτιον ἀπὸ τὸν ἐπικινδύνον ἐκεῖνον τόπον.

«Τί εἶχες σκοπὸν νὰ κάμῃς, Ἰουλίαν;» τὴν ἠρώτησεν ἀδστηρῶς ἄμα τὴν κατέβασεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη δὲν ἠδύνατο εὐθὺς νὰ ἀποκρι

θῆ, αἱ παρειάι της ἦσαν φωτιὰ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ὀλοστρόγγυλοι ἐκ φόβου καὶ ἐντροπῆς.

«Τί ἤθελες νὰ κάμῃς;» ἐπανελάθεν ὁ Ἰάκωβος.

«Ἄχ! Ἰάκωβε» ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ἡ μικρὰ ἑξαδέλφη— «ἤθελα ... ἤθελα νὰ ἰδῶ ἂν τὸ μεγάλο βιβλίον θὰ ἐπλεον ὠραία ἐπάνω εἰς τὸ νερὸ» ἤθελα νὰ τὸ βάλω νὰ κολυμπήσῃ.»

«Ἦθελες λοιπὸν νὰ λυπήσῃς τὸν Ἑρρίκον; νὰ χαλάσῃς τὸ ὠραίον του βιβλίον;»

πολλὴν ἡσυχίαν ἀλλὰ σαφῶς, ὅτι εἰς μάτην προσεπάθει νὰ ἀπατήσῃ τὸν ἑαυτὴν της Ἰπερί τοῦ σφάλματος, τὸ ὅποιον εἶχε πράξει.

«Ἦξευρες ὅτι ἔκαμνες κακὰ,» τῆς εἶπε, διότι ἐκρύπτετο. Δὲν κρύπτονται οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ κάμουν τὸ καλόν.»

Ἡ μικρὰ ἑξαδέλφη ἰδοῦσα μὲ τρόμον της ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἔβλεπε καθαρὰ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐκείνη ἔκρυπτεν εἰς τὸν νοῦν της, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀθορύβως,

Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς πτωχῆς χήρας.

«Ἄχ, Ἰάκωβε! ἄχ, Ἰάκωβε!» Τόσον μόνον ἠδύ* νατο νὰ εἶπῃ ἡ μικρὰ ἑξαδέλφη. Ἄλλ' ὅμως μετ' ὀλίγον προσέθεσεν.

«Ἴσως δὲν θὰ ἐλυπεῖτο.»

«Ἐλα Ἰουλία, μὴ λέγῃς ἀνοησίας,» εἶπεν ὁ Ἰάκωβος καθήμενος ἐπὶ τινος ἐδωλίου καὶ λαβὼν τὴν μικρὰν ἑξαδέλφην εἰς τὰ γόνατά του τῆς ἐξήγησε μὲ

διότι ἐγνώριζεν ἀκόμη καλλίτερον ἀπ' αὐτὴν πόσον ἦτο κακὴ καὶ ἄτακτος. Ὁ Ἰάκωβος ἰδὼν τὰ δάκρυά της τὰ ἀπέματε τρυφερῶς καὶ τὴν ἐφίλησεν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον συνεχίνει τὴν Ἰουλίαν, ὅταν ὁ Ἰάκωβος τὴν ἐπέπληττεν, ἦτο ὁ καλὸς καὶ γλυκὺς τρόπος τοῦ ἀδυστηρότερος καὶ σκληρότερος τρόπος πιθανὸν νὰ μὴ τῆς ἐπροτίθει τίσσην ἐντύπωσιν. (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΟΥΘΑΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ.

(Ίδ' προηγ. σελίδα.)

Και καθήσας ὁ Ἰησοῦς ἀπέναντι τοῦ γαζοφυλακίου

εἰς τὸ γαζοφυλάκιον. Διότι πάντες ἐκ τοῦ περισσεύοντος εἰς αὐτοὺς ἔβαλον· αὐτὴ δὲ μίαν ἐκ τοῦ διστηρήματος αὐτῆς ἔβαλε πάντα ὅσα εἶχεν, ἔλην τὴν περιουσίαν αὐτῆς.» (Ματθ. ε' 41-44.)

Περιμένομεν τὸν Πατέρα.

ἑθεώρει πῶς ὁ ὄχλος ἔβαλε γαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον· καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλον πολλὰ. Καὶ ἔλθουσα μία χήρα πτωχὴ, ἔβαλε δύο λεπτά, τούτεστιν ἓνα κοδράντην. Καὶ προσκαλέσας τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγει πρὸς αὐτούς, Ἄληθῶς σὰς λέγω, ὅτι ἡ χήρα αὐτῆ ἢ πτωχὴ ἔβαλε περισσότερον πάντων ὅσοι ἔβαλον

Τὰ κατὰ παιδία.

Τὰ τέκν' ἂν εὖρη ὁ πατήρ, ὅταν ἔλθῃ τώρα εὐταχτα καὶ ἐπιμελῆ, τοῖς μειδιᾷ καὶ τὰ φιλεῖ, καὶ τότε δέξει δώρα.

Ἄν ταύρη ὁμως ἄτακτα καὶ ἀμελῆ, θυμῶναι
τοῖς ἀέρει ἄγιο τὸ ἀδί,
ὄρθα στήν κώχη τὰ κρατεῖ,
καὶ φοβερὰ μαλῶναι.

Διὲ στήν εἰκόνα τὰ παιδιὰ, ἀδελφῶ δὲ ἀντάμα,
ξυπνοῦν, καὶ ἀφῆκαν νὰ πλυθοῦν,
νὰ κρενισθοῦν, νὰ ἐνδυθοῦν,
χωρὶς φωναὶς καὶ κλάμμα.

Καὶ ἀπὸ ἐπροσευχῆθκαν πετοῦν σὲ μάθημά τους,
καὶ εὐθύμα καὶ ζωηρὰ,
ἦν δὲ μὲ πόσην τους χαρὰ,
προσμένον τὸν μαμαρὰ τους.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.
(συνέχεια ὡς προηγ. φύλλον)

Οὐδέποτε εἰς ἑλὴν τὴν ζωὴν του δὲν εἶχε κατορ-
θῶσαι νὰ εἶπῃ ταιαύτας λέξεις, οὔτε νὰ θεωρήσῃ τί-
ποτε εἰς κανένα, καὶ τοῦ ἐφαίνετο ἀπίστευτον ὅτι ἡ
Χαΐδη τῷ ἐχάριζε τόσο μεγάλην μερίδα ἀπὸ τὸ
γεῦμά της. Ἄλλ' ἡ Χαΐδη ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ Πέτρος
ἐδίσταζε νὰ δεχθῆ τὸ τυρὶ καὶ τὸ ψωμί, τὰ ἔβαλε ἐ-
πάνω εἰς τὰ γόνατά του. Τότε πλέον πεισθεὶς ὁ Πέ-
τρος ἔκαμε νεῦμα μὲ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ τὴν εὐχα-
ριστήσῃ καὶ ἀμέσως ἐπεδόθη εἰς τὸ φαγητὸν χωρὶς
νὰ εἶπῃ λέξιν ἑωσότου ἐτελείωσῃ. Ἐνῶ δὲ ἔτρωγεν
ἡ Χαΐδη ἐπρόσεχε τὰς γίδας.

Χωρὶς κἄν νὰ τὸ ἐνοήσῃ ἡ Χαΐδη ἐπέρασεν
ἡ ἡμέρα ἑλὴ, καὶ τώρα ὁ ἥλιος ἤδυν ἐπισθεν τοῦ
ὄρου. Ἡ Χαΐδη ἐκάθητο ἡσυχῶς κατὰ γῆς καὶ
παρετήρει τὰ ἄνθη πῶς ἔλαμπον καὶ τὰ χόρτα πῶς
ἐφαίνοντο χροσωμένα καὶ τοὺς ἀντικρυνοὺς βράχους
πῶς ἤρχιζαν νὰ ἀστράπτουν εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ὀ-
ντος ἡλίου.

Αἰφνης ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν θέσιν της.

« Πέτρε! Πέτρε! Καίει, καίει! Κόττα, τὰ βουναὶ
καίουν καὶ τὸ χιόνι ἐκεῖ, καὶ ὁ οὐρανός! Ἄχ! τί ὤ-
ραία φωτιά! Κότταζε Πέτρε, ἔφθασε εἰς τὴν φωλεάν
τοῦ ἀετοῦ! Οἱ βράχοι, τὰ πέδια, ἐλα καίουν! »

« Ἔτσι εἶναι πάντοτε, » εἶπεν μὲ εὐμένειαν ὁ Πέ-
τρος: « ἀλλὰ δὲν εἶναι φωτιά. »

Τί εἶναι λοιπόν; Τί εἶναι, Πέτρε; »

« Ἐρχεται μόνο τοῦ » εἶπεν ὁ Πέτρος.

« Κότταζε! Κότταζε τώρα » ἐφώναξεν ἡ Χαΐδη
« Τώρα αὐτὴν τὴν σπηρὴν εἶναι κόκκινον ὡς τὰ τρι-
αντάφυλλα. Ἴδὲ τὸ χιόνι καὶ τοὺς ὀψηλοὺς μυτεροὺς
ἐκείνους βράχους. Πῶς τοὺς λέγουν; »

« Τὰ βουναὶ δὲν ἔχουν ὀνόματα » ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος.

« ὦ! τί ὀραῖον τριαντάφυλλο χιόνι! Καὶ παντοῦ, εἰς

ὄλους τοὺς βράχους εἶναι τριαντάφυλλα... Ἄ! τώρα
μαυρίζει Ἄ φάουει... ἔφυγε, Πέτρε! » καὶ μὲ τοῦτο ἡ
μικρὰ Χαΐδη ἐρρίφθη κατὰ γῆς μὲ πρόσωπον κατα-
λοπημένον, ὡς νὰ εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἑλὴ ἡ ὀραϊότης
ἀπὸ τὸν κόσμον.

« Τὸ ἴδιο θὰ ἦναι καὶ αὔριον » εἶπεν ὁ Πέτρος ἀπα-
θῶς: « Ἐλα, σῆκω τώρα, εἰν' ὄρα νὰ γυρίσωμεν εἰς τὸ
σπίτι. »

« Θὰ ἦναι ἔτσι κάθε μέρα, Πέτρε; » ἠρώτησεν ἡ
Χαΐδη καὶ περμένουσα μὲ ἀνησυχίαν τὴν ἀπάντησιν
τοῦ βοσκῶ, ἐνῶ κατέβαινον μαζί τὸ ὄρος.

« Τῆς περισσότεραις φοραῖς. »

« Ἄλλ' αὔριον; »

« Αὔριον βέβαια. »

Ἡ διαβεβαίωσις αὕτη καθυσόχασε τὸ παιδίον, τοῦ
ὁποίου ἡ μικρὰ κεφαλὴ εἶχε λάβει τόσας νέας ἐντυ-
πώσεις, καὶ τόσας νέας ἰδέας, ὥστε δὲν εἶπε πλέον
λέξιν, ἕωσὸ ἔφθασαν εἰς τὴν καλύβην καὶ εἶδε τὸν
πάππον τῆς καθήμενον εἰς τὸ θρανίον του ἀπ' ἔξω.

Ἐτρεξε πρὸς τὸν πάππον παρακολουθουμένη ἀπὸ
τὰς δύο γίδας του, τὴν ὀραῖαν Χηρίτσαν καὶ τὴν κομψὴν
Ἀρκουδίτσαν. Πρὶν ἀκόμη τὸν πλησιάσῃ ἐφώναξε.

« Παπποῦ! δὲν ἤξεύρεις τὰ ὀραῖα ποῦ ἦτον ἡ
φωτιά καὶ τὸ τριαντάφυλλα εἰς τοὺς βράχους, καὶ τὰ
γαλάζια καὶ κίτρινα ἄνθη! Κότταζε, τί σοῦ ἔφερα! »

Ἐτίναξε τὰ ἄνθη ἀπὸ τὴν ποδιάν της ἐμπρὸς τοῦ
πάππου της.

Ἄλλὰ πόσον διαφορετικὰ ἦσαν τὰ μαραμμένα ἐκεῖνα
ἄνθη ἀπὸ τὰ ἐροσερὰ καὶ ζωηρὰ ἄνθη τῆς πρωίας!
Ἡ Χαΐδη δὲν τὰ ἐγνώριζε πλέον. Οὐδὲ ἔν δὲν ἦτον
ἀνοικτῶν.

« Τί ἔχουν, παπποῦ; » εἶπεν τρομασμένη « δὲν ἦ-
σαν ἔτσι ὅταν τὰ ἐμάζωσα. »

« Θέλου νὰ ἦναι ἐκεῖ ἔξω εἰς τὸν ἥλιον. Δὲν θέ-
λου στήν ποδίτσαν σου » εἶπεν ὁ γέρον.

« Λοιπὸν δὲν θὰ φέρω πλέον ἄλλα. Ἄλλὰ διατί ἐ-
φώναζεν ἔτσι ὁ ἀετός; » ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν ἡ
Χαΐδη.

« Πῆγαινε τώρα νὰ πλοθῆς, ἕως ποῦ νὰ ἀλμέτω
ἐγὼ τὰς γίδας, καὶ ὕστερον, ὅταν θὰ φάγωμεν, θὰ σου
δώσω ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου. »

Ἡ Χαΐδη ὑπήκουσε, καὶ ἀργότερον ἐνῶ ἐκάθητο
εἰς τὸ ὀψηλόν της σκαμνὶ καὶ ἔτρωγε τὸ γάλα καὶ τὸ
ψωμί της ἤρχισε πάλιν νὰ ἐρωτᾷ.

« Διατί ὁ ἀετός φωνάζει ἔτσι, καὶ μαλῶναι τόσο
δυνατὰ; »

« Περιφρονεῖ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι σιθάζονται
ἐλοι μαζί εἰς τὰ χωρία των ἐκεῖ κάτω καὶ πειράζην
ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς μαλῶναι. Ἄν
ἤθελον ἐχωρίζοντο καὶ ὁ καθεὶς ὀπῆγαινε τὸν ἰδικόν

του δρόμον και ἔβαν εἰς τὸ βουνὸν σὺν ἐμῆ, θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον.» Ὁ πάππος εἶπε ταῦτα μὲ ὕφος σχεδὸν ἄγριον, τὸ ὁποῖον ὑπενόησε τὴν Χαϊδὴν τὸν φωνάζοντα ἀτόν.

Μετὰ μικρὰν σιγὴν πάλιν ἠρώτησεν —

Ἰ' Ἀλλὰ τὰ βουνὰ διατί δὲν ἔχουν ὀνόματα ; »

« Ἐχουν ὀνόματα. Ἄν ἤμπορῆς νὰ μου περιγράψῃς κἀνὲν, ὥστε νὰ μοι δώσης νὰ ἐννοήσω ποῖον εἶναι, θὰ σου εἶπω τὸ ὄνομά του ; »

Ἡ Χαϊδὴ τότε περιέγραψε τοὺς βράχους τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ βουνὸν μὲ τὰς δύο μωτεράς κορυφάς, ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχεν ἰδεῖ, καὶ ὁ πάππος πολὺ ἐχαριστημένος εἶπεν, « Ἐδῆ σου ! Τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὸ

νας ἰπάνω των διὰ νὰ μὴ λησμονήσουν διὰ θὰ ἔλθῃ πάλιν τὸ πρῶτον.»

Ἡ ἰδέα αὕτη εὐχαρίστησε τόσον τὴν Χαϊδὴν, ὥστε μάλιστα ἠδύνατο νὰ περιμείνῃ τὴν ἐπαύριον διὰ νὰ ἴδῃ πάλιν τὸν ἥλιον καλονοκτίζοντα τὰ ὄρη. Πρῶτον δὲ μως ἔπρεπε νὰ κοιμηθῆ. Καὶ πραγματικῶς ἐκοιμήθη βαθύτατον ὕπνον ὄλην τὴν νύκτα εἰς τὸ ἀχόριόν της κρεββατάκι, καὶ εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν της ὄρη, τριανταφυλλιάς σκεπασμέναις μὲ ρόδα, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων ἐχόρευεν ἡ λευκὴ γίδα Χιόνιτσα !

(ἀκολουθεῖ.)

Ἰατρὸς Βιρμανὸς καὶ ἀσθενεῖς γυναῖκες.

ὄρος, ὀνομάζεται Φάλκνης. Εἶδες καὶ ἄλλα ; »

« Ἦτο καὶ ἄλλο ἓν μὲ ἓνα μεγάλον κάμπον γεμάτων χιόνι, ὅπου ἐφαίνετο ὅτι ἔκαιε, ὕστερον ἔγεινε τριανταφυλλὲ καὶ ἔξαφνα ἐμαύρισε καὶ ἔσβυσε.»

« Καὶ ἀπὸ τὸ γνωρίζω, εἶναι ἡ Καισαπλάνα. Ἔτσι λοιπὸν σοῦ ἤρρασαν ἐκεῖ πάνω εἰς τὰς βοσκάς ; »

Τότε ἡ Χαϊδὴ τῇ διηγήθη ὅ,τι εἶχε συμβῆ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, πρὸ πάντων δὲ περὶ τῆς φωτιᾶς, ὅταν ἔδοεν ὁ ἥλιος καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς τὸ ἐξηγήσῃ, διὰτι ὁ Πέτρος δὲν ἤξευρε τίποτε.

« Αὐτὸ, » εἶπεν ὁ πάππος, « τὸ κάμνει ὁ ἥλιος ὅταν καλονοκτίζῃ τὰ ὄρη. Ρίπτει τὰς ἀραιότητας τοῦ ἀκτι-

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἄλλην σκηνὴν τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἐν Βιρμανίᾳ. Ὁ διοπτροφὸρος Βιρμανὸς, ὅστις κατέχει τὸ πρῶτον μέρος τῆς εἰκόνος εἶναι ἰατρὸς καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐξαιτᾷται προσεκτικῶς φάρμακόν τι πρὶν τὴ ἐγχειρήσῃ εἰς τὰς πελάτιδας του, αἱ ὁποῖαι καθήμεναι ἐδσεβάστως ὀλίγον τι ὀπίσω του παρατηροῦν μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ κινήματα τοῦ ἐπιστήμονος.

Οἱ Βιρμανοὶ ἰατροὶ δὲν περιορίζονται εἰς τὴν ἐπιστήμην ἀλλ' ἐνίοτε καταφεύγουν καὶ εἰς μὲ γίγναται καὶ γοητείας, εἰς τὰ δυσκολώτερα νοσήματα.

ΠΟΚΙΛΑ.

—Μία ήρωϊς τής 'Αμερικανικής 'Επανάστασεως απέθανε τόν παρελθόντα Μάρτιον, 89 ετών την ήλιαν. Τό άνδραγάθημα τής γυναικός ταύτης, ήτις ώνομάζετο Ρεβέκκα Μπαϊτς, ήτο τό εξής—Κατά τό 1812, ένψ ό μεταξύ τής 'Αγγλίας και τής 'Αμερικής πόλεμος διήρκει ακόμη, οι κάτοικοι του μακρού χωρίου Σιτσιουαίτ, κειμένοι επί τής ανατολικής παραλίας των 'Ην. Πολιτειών, είδον με φρίκην των νά άράξη έξω του λιμένος των, 'Αγγλικόν πολεμικόν πλοίον, και εκ των κινήσεων του ένόησαν ότι έπερίμενε νά σταρῆ ή παλίρροια, ώστε νά εισέλθῃ διά των στενών εις τόν λιμενίσκον, και νά αποδιβάσῃ τό πλήρωμά του πρός έχθροπραξίαν. Οι άνδρες του χωρίου έλλειπον έλοι εις τόν στρατόν εκτός των γερόντων και άλλων παιδαρίων, άλλ' οὔτοι έλαβον εύθους τά όπλα και ήτοιμάσθησαν νά υπερασπίσουν όπως ήδύναντο τό χωρίον έναντίον τόσον ισχυρός δυνάμεως. 'Εν τῷ μεταξύ δύο κοράσια, ή Ρεβέκκα Μπαϊτς και ή Σάρα Ουίνδσωρ, περιετῆρουν από τόν φάρον του λιμένος τās προετομασίας των 'Αγγλων πρός αποδιβάσειν των στρατιωτικῶν των, και είδον με φρίκην των ότι άντι νά περιμείνουιν τήν ώραν τής πλημμύρας, κατεβίβαζον τās λέμβους εις τήν θάλασσαν όπως καταλάβουιν τους χωρικούς όσον τό δυνατόν πλέον άπαρασκευάτους. 'Ήσαν γενναίαί κόραι και ακόμη εις τήν ώραν του μεγίστου κινδύνου δέν έχασαν τήν έτοιμότητα του πνεύματός των, άλλ' έσκέπτοντο πῶς νά βοηθήσουν τους αδυνάτους συμπολίτας και συγγενείς των.

Εις τόν φάρον ήσαν δύο μουσικά όργανα, έν τύμπανον και εις πλαγίωλος, τά όποια ή Ρεβέκκα και ή Σάρα ήξευρον νά παιζουιν, ή Ρεβέκκα λοιπόν έπρότεινε εις τήν φίλην της νά λάβουιν τά όργανα και νά έξέλθουιν άπαρατῆρητοι εις τόν αιγιαλόν, και νά προχωρήσουιν πρός τό χωρίον όπισθεν τῶν προχωματικῶν παιανίζουσαι, ώστε οι 'Αγγλοι νά πιστεύουσιν ότι έπικουρία φθάνει και νά αποσυρθούιν. Διά νά μη πολυλογώμεν, τό σχέδιον τοὔτο έπραγματοποιήθη, οι 'Αγγλοι άκούσαντες ότι σῶμα στρατιωτικῶν προχωρεί πρός τήν κώμη, όπως τούς αποκλείσῃ από τό πλοῖόν των, και στραφέντες έμφροδοί όπισθοχώρησαν ταχέως. Οι 'Αμερικανοί ένόησαντες τήν αίτιαν τής αίφνης ταύτης υποχωρήσεως επήρξθησαν τήν άπάντην διά πυροβολισμῶν και ζητωκραυγῶν τινές μάάλιστα έμβήκαν ένοπλοι εις λέμβους και προσποιήθησαν ότι έδίωκον κατόπισιν των 'Αγγλων. 'Απερίγραπτος δέ όπῆρξεν ή χαρά των όταν είδον τήν άγκυραν ύψομένην, τά ιστία άναπετώμενα, και τόν έχθρόν αποπλέοντα εκ τής παραλίας, και άπερίγραπτος ή εδγνωμοσύνη πάντων πρός τās δύο νέας, αἵτινες τούς είχαν σώσει από τά θεινά τής αιματοχυσίας και λεηλασίας. 'Η Σάρα απέθανε νέα, άλλ' ή Ρεβέκκα έγήρασε σεβομένη και τιμωμένη υπό πάντων.

—'Ότι ή βελόνη δέν είναι έφεύρημα των μεταγενεστέρων χρόνων, γνωρίζομεν εκ τής ιστορίας καθώς και εξ άνασκαφῶν εις τό 'Ηράκλειον τής 'Ιταλίας, εις σπήλαια τής Γαλλίας και άλλαχού, όπου εύρέθησαν εργαλεία όμοια με τās βελόνας μας, άλλαι μὲν εξ όσπου και άλλαι εξ όρειχάλκου. Αί βελόναι των Αίγυπτίων δέν είχαν, ως φαίνεται, τρύπαν, άλλ' είναι πιθανόν ότι ή κλωστή έφηρμόζετο εις μικράν αύλαχα κατά τό άριθμόν άκρων αυτών. Αί πρώται βελόναι τās όποιās άναφέρει ή ιστορία των μεταγενεστέρων χρόνων, κατασκευάσθησαν

εις τήν Νουρεμβέργην τής Γερμανίας κατά τό έτος 1370. Εις δέ τήν 'Αγγλίαν κατασκευάσθησαν τό πρώτον υπό τινος 'Ίνδοῦ, όστις έθως απέθανε χωρίς νά φανερώσῃ εις κανένα τό μουσῆριον τής τέχνης του. 'Ανευέωθη όμως ή βελονοποιία επί τής βασιλείας τής 'Ελισάβετ και εξακολουθεί ακόμη βελτιουμένη όλονέν. 'Τήν σῆμερον, αι κάλλισταί βελόναι του κόσμου κατασκευάζονται εις τά εργοστάσια τής Σχεφφιλδ.

—'Ο κύων, όστις είναι έν από τά νοσηρότατα και εύγενέστατα ζῷα, δύναται νά γείνη επιδέξιος εις τήν πονηρίαν έπίσης ως και εις καλās και χρησίμους πράξεις. 'Ημέραν τινά μία μικρά κόρη έπεριπάτει με τήν τροφόν της εις μίαν από τās πλατείας των Βρυξελλῶν, ότε μέγας τις σκύλος έπήδησεν επάνω της, τήν έρριψε κατά γῆς και άρπάσας τόν πλόν της, έφευγε δρομαίως και θά έγένετο άφαντος έν δύο κλητήρες οι όποιοί μακρόθεν είχαν ύβει τά συμβάντα, δέν τόν συνελάμβανον και άφού τῷ έφόρεσαν στερεόν φλιμπτρον, τόν άπήγαγον εις τήν αστυνομίαν. 'Ήτο φανερόν ότι ήτο συνεργάτης λωποδυτῶν, άλλά πῶς νά άνακαλυφθούσιν οι κύριοί του; Καθ' έκάστην νόκτα σώμα κλητήριον περιέφερε τόν σκύλον εις τās όδοῦς τής πόλεως, με τήν έλπίδα ότι θά άπήντουιν κανένα γνώριμόν του. 'Επί τέλους, όκτώ ήμέρας άφού συνελήφθη, ένψ διήρχοντο μίαν από τās κεντρικώτερας όδοῦς, ό σκύλος ώρμησεν αίφνης πρός άνθρωπον καλῶς ένδοθυμένον και κατά τό φαινόμενον πολύ καθῶς πρέπει, και ήρξισε νά λείχῃ κατά χείρας του. 'Ο άνήρ προσποιήθη ότι δέν έκαταλάμβανε τίποτε, άλλ' οι κλητήρες έπέλοθησαν εκ του τρόπου του σκύλου, και μεθ' ύλας τās άνήσεις και διαμαρτυρήσεις του τόν συνέλαβον και τόν παρέδωκαν εις τήν άρχήν. 'Επί τέλους δέ ώμολόγησεν ότι ήτο μέλος συμμορίας λωποδυτῶν, και ότι μετεχειρίζοντο σκύλους ως συνεργάτας εις τās έλοφυοτέρας των κλοπῆς. 'Τό αποτέλεσμα τής όμολογίας του ήτο ότι έντός άλλου όλόκληρος ή συμμορία συνελήφθη και έτιμωρήθη, ένψ οι άθώωτεροι συνεργάται των λωποδυτῶν έσοποθετήθησαν πλησίον άγαθότερων και τιμιωτέρων κυρίων.

—'Εν από τά πλέον αξιοπερίεργα φυσικά άντικείμενα του κόσμου είναι ποταμός τις μελάνης έν 'Αλγερία, όστις σχηματίζεται υπό δύο μικρών παραποταμῶν, τό μὲν των όποίων έμπεριέχει μεγάλην ποσότητα ζαϊθόρου, τό δέ άλλο ρέον διά μέσου τυρφοώδους έλους άπορροφά εκείθεν γαλλικόν όξύ. 'Τά δύο αυτά στοιχεία ένούμμενα; σχηματίζουν έξαιρετόν μελάνην, διά τής όποιās γράφονται έπιστολαί. Εις δέ τήν Κολομβίαν τής Νοτίου 'Αμερικῆς είναι ποταμός, όστις περιείχει βεσικόν όξύ και είναι τόσον ζυός, ώστε ώνομάσθη 'Οξειδοπόταμον (Rio di vinagri). 'Άλλος περίεργος ποταμός είναι ό Ουέβλε Σεβούλ εις τήν ανατολικήν 'Αφρικῆν, βαθύ και ταχύ ρεύμα πλήρες ίχθύων και κροκοδειλιων, άλλ' όμως έν και διανύει έκατοντάδας λευγῶν διά μέσου πλουσίας και εύφύρου χώρας δέν φθάνει ποτέ εις τήν θάλασσαν, άλλ' αίφνης χάνεται εις τινά έρημον επί του 'Ισημερινού, μόνον όλίγα μίλια μακράν του 'Ινδικου 'Ωκεανού.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποιον ήτο τό επάγγελμα των Εθαγγελιστών Ματθαίου και Λουκά πριν γείνωσι μαθηται του Κυρίου ημών;
- 2) Ποια είναι τα συγγράμματα του 'Αποστόλου 'Ιωάννου;
- 3) Ποιος είναι ο 'Ιωάννης ο αναφερόμενος εν ταῖς Πράξεσι των 'Αποστόλων Κεφ. ιθ'. και ιγ;